

Het Boek Daniël - Nummer Honderdvierenvijftig

Het begrijpen van Daniëls laatste visioen: de betekenis van Beltsassar en de onthulling van de profetie

Jeff Pippenger

2024-03-23

Het laatste visioen van Daniël bestaat uit de laatste drie hoofdstukken. Het eerste van die hoofdstukken duidt, evenals het laatste van die drie hoofdstukken, de ervaring van Daniël aan, en het middelste hoofdstuk duidt de profetische geschiedenis aan die betrekking heeft op de uiteindelijke opkomst en val van de namaakkoning van het noorden. Het eerste hoofdstuk is als het laatste, en het middelste hoofdstuk vertegenwoordigt de opstand van de namaakkoning van het noorden. Daniëls laatste visioen, het visioen van de rivier de Hiddekel, draagt de handtekening van Alfa en Omega, die de Waarheid is. Terwijl wij beginnen Daniëls laatste visioen te behandelen, zullen wij bij vers één beginnen.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en de zaak was waarachtig, maar de bestemde tijd was lang; en hij verstond de zaak en had inzicht in het gezicht. Daniël 10:1.

In dit vers liggen verscheidene waarheden besloten. De eerste is Daniëls naam „Beltsazar”.

Aan wie de overste der hovelingen namen gaf; want hij gaf Daniël de naam Beltsazar; en Hananja, Sadrach; en Misaël, Mesach; en Azarja, Abednego. Daniël 1:7.

In hoofdstuk één werd Daniël de naam „Beltsazar” gegeven, en daarna wordt hij nooit meer als „Beltsazar” aangeduid totdat zijn laatste visioen wordt ingeleid. Beltsazar is daarom zijn naam in zijn eerste en laatste getuigenis. De verandering van een naam in de profetie vertegenwoordigt een symbool van de verbondsbetrekking tussen God en Zijn volk. Toen de Heere met Abram en Sarai een verbond aanging, veranderde Hij hun namen in Abraham en Sara. Hij veranderde Jakobs naam in Israël, en Hij belooft Zijn verbondsvolk van de laatste dagen een nieuwe naam te geven.

Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten, totdat zijn gerechtigheid uitgaat als een glans, en zijn heil als een brandende fakkel. En de heidenvolken zullen uw gerechtigheid zien, en alle koningen uw heerlijkheid; en gij zult met een nieuwe naam genoemd worden, die de mond des Heren noemen zal. Jesaja 61:1, 2.

Aan de Filadelfiërs, die de honderdvierenveertigduizend van de laatste dagen zijn, doet Hij ook deze belofte.

Wie overwint, hem zal Ik maken tot een pilaar in de tempel van Mijn God, en hij zal geenszins meer naar buiten gaan; en Ik zal op hem schrijven de Naam van Mijn God, en de naam van de stad van Mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel van Mijn God neerdaalt; en Ik zal op hem Mijn nieuwe Naam schrijven. Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:12, 13.

De profeten beelden Gods volk van de laatste dagen uit, en in tegenstelling tot Abraham, Sara en Israël is de precieze betekenis van Beltsassar onbekend. De naam die God aan Zijn volk van de laatste dagen geeft om Zijn verbondsverhouding te vertegenwoordigen, is een onbekende naam tot de tijd waarin Hij hun die naam geeft. De naam Beltsassar identificeert Daniël als Gods verbondsvolk van Filadelfia in de laatste dagen, maar de werkelijke naam blijft verborgen tot de verzegeling, want de naam wordt op hun voorhoofden geschreven, hetgeen ook de plaats is waar het zegel wordt aangebracht.

En ik zag, en zie, het Lam stond op den berg Sion, en met Hem honderd viereveertigduizend, die de naam van Zijn Vader op hun voorhoofden geschreven hadden. Openbaring 14:1.

Daniël wordt in hoofdstuk één Beltsazar genoemd en vervolgens opnieuw in hoofdstuk tien, en identificeert zich aldus als een symbool van de beweging van de eerste engel en van de beweging van de derde engel; want hoofdstuk één vertegenwoordigt de boodschap van de eerste engel, zoals eerder in voorgaande artikelen uitvoerig is aangetoond. Hoofdstuk tien vertegenwoordigt daarom de beweging van de derde engel en het verbondsvolk van de laatste dagen. Het vers identificeert Beltsazar vervolgens als een symbool van hen die de toename van kennis begrijpen die werd ontzegd in de hervormingsbeweging die in 1989 begon. Dit wordt weergegeven door de nadruk op wat Daniël (Beltsazar) wist.

Daniël wordt aangeduid als iemand die de „zaak” kende, welke „aan Daniël geopenbaard werd”, „en de zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij verstond de zaak en had inzicht in het gezicht.” Daniël verstond de „zaak” en ook „het gezicht”. Het Hebreeuwse woord „dabar” wordt in dit vers vertaald met „zaak”, en het betekent „woord”. In profetische zin vertegenwoordigt het „woord” zowel het gezicht van de „zeven tijden”, alsook Christus, die het Woord is. Zowel de „zeven tijden” als Christus zijn de Steen die de bouwlieden verworpen hebben, en Daniël vertegenwoordigt een volk dat beide elementen van de symboliek van het Woord begrijpt.

In Daniël hoofdstuk negen, vers drieëntwintig, vinden wij een van de belangrijkste verzen in verband met de tijdsprofetieën van de tweeduizend driehonderd jaren en de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren, die worden voorgesteld door de vraag in Daniël hoofdstuk acht, vers dertien, en het antwoord in vers veertien. De vraag luidt: „Hoe lang zal het „chazon”-visioen duren, dat het vertrappen van het heiligdom en het heerleger aanduidt, hetgeen werd volbracht door het heidendom en vervolgens door het pausdom?” Het vertrappen duurde tweeduizend vijfhonderd twintig jaren, ter vervulling van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Het antwoord op de vraag van vers dertien luidde: tot tweeduizend driehonderd jaar; daarna zal het heiligdom, dat vertreden is, gereinigd worden; en het “mareh”-visioen van tweeduizend driehonderd jaar verbindt de twee tijdsprofetieën met elkaar, en in vers drieëntwintig van Daniël negen leidt Gabriël Daniël ertoe de samenhang tussen de twee visioenen te begrijpen.

Bij het begin van uw smekingen is het woord uitgegaan, en ik ben gekomen om het u te verkondigen; want gij zijt zeer bemind; versta daarom het woord, en let op het gezicht. Daniël 9:23.

Het woord dat in het vers zowel als “understand” als “consider” is vertaald, is het Hebreeuwse woord “biyn”, en het betekent “mentaal scheiden”. Gabriël deelt Daniël mee dat hij een mentale scheiding moet aanbrengen tussen “de zaak” en “het gezicht”. Het “gezicht” in het vers is het Hebreeuwse woord “mareh”, en het is het gezicht van de tweeduizend driehonderd jaar dat eindigde op 22 oktober 1844. Het Hebreeuwse woord dat als “zaak” is vertaald, is hetzelfde woord dat in vers één van hoofdstuk tien als “thing” is vertaald. Het is het Hebreeuwse woord “dabar”, en het vertegenwoordigt het gezicht van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaar dat eveneens eindigde op 22 oktober 1844.

In het eerste vers van hoofdstuk tien wordt Gods verbondsvolk van de laatste dagen voorgesteld door Beltsazar, en zij hebben de toename van kennis begrepen die ten tijde van het einde in 1989 kwam, waardoor zij het verband tussen de twee visioenen konden verstaan, hetgeen de Millerieten van de beweging van de eerste engel slechts ten dele begrepen. In het vers wordt het visioen dat als de „zaak” wordt voorgesteld, geïdentificeerd als het langste van de twee profetieën, omdat Daniël, tussen de twee verwijzingen in het vers naar de „zaak” in, aangeeft dat de voor de „zaak” (de dabar) bepaalde tijd „lang” was, in betrekking tot het visioen (mareh).

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en die zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij verstond de zaak en had inzicht in het gezicht. Daniël 10:1.

De subtiele waarheid dat de „zeven tijden” de langste tijdsprofetie zijn die door de Millerieten werd verkondigd, wordt door het Laodiceaanse adventisme ontkend, op grond van een passage die zij tot hun eigen verderf verdraaien. Door de „zeven tijden” in de opstand van 1863 te verwerpen, zien zij de samenhang van de twee profetieën niet, en kunnen zij, of willen zij, de volgende passage slechts opvatten als een aanduiding van de drieëntwintighonderd jaren.

„De ervaring van de discipelen die bij de eerste komst van Christus het ‘evangelie van het koninkrijk’ predikten, vond haar tegenhanger in de ervaring van hen die de boodschap van Zijn tweede komst verkondigden. Zoals de discipelen uitgingen en predikten: ‘De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen,’ zo verkondigden Miller en zijn medewerkers dat de langste en laatste profetische periode die in de Bijbel wordt voorgesteld, op het punt stond te verstrijken, dat het oordeel nabij was en dat het eeuwige koninkrijk zou worden ingeluid. De prediking van de discipelen met betrekking tot de tijd was gebaseerd op de zeventig weken van Daniël 9. De boodschap die door Miller en zijn medewerkers werd gegeven, kondigde het einde aan van de 2300 dagen van Daniël 8:14, waarvan de zeventig weken een deel vormen. De prediking van beiden was gebaseerd op de vervulling van een verschillend gedeelte van dezelfde grote profetische periode.” *The Great Controversy*, 351.

Mis de inherente logica van deze laatste passage niet. Het Laodiceïsche adventisme leert de wereld niet dat de Millerieten dachten dat het heiligdom dat gereinigd moest worden het hemelse heiligdom was, want zij, en allen die het historische verslag wensen te onderzoeken, weten dat de Millerieten geloofden dat het heiligdom dat gereinigd moest worden de aarde was. De passage die het Laodiceïsche adventisme tot zijn eigen verderf verdraait, luidt: “zo verkondigden Miller en zijn medewerkers dat de langste en laatste profetische periode die in de Bijbel onder de aandacht wordt

gebracht, op het punt stond te verstrijken”, waarvan zij volhouden dat dit de tweeëntwintighonderd jaar van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien zijn.

De eigen geschiedenisboeken van het adventisme stellen vast dat alle driehonderd Milleritische predikers in hun voordrachten de pionierskaart van 1843 gebruikten, en op de kaart zelf, evenals in de overige historische getuigenissen, is volkomen duidelijk dat de „zeven tijden” (tweeduizend vijfhonderd twintig jaar) de profetie was die zij aanduiden als de „langste en laatste profetische periode”, die „op het punt stond te verstrijken”. Vanwege hun opstandigheid in 1863, toen zij de grondsteen van de „zeven tijden” verwierpen, houden zij nu blindelings vol dat zuster White in de passage uit *The Great Controversy* de vaststaande geschiedenis herschrijft.

In het eerste vers van Daniël hoofdstuk tien vertegenwoordigt Beltsazar Gods volk van de laatste dagen, en zij begrijpen zowel de vraag als het antwoord van Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien, die Zuster White aanduidt als het fundament en de centrale pijler van het adventgeloof. In de uitbeelding die Daniël in dit vers voorstelt, markeert hij een onderscheid tussen Gods verbondsvolk van de laatste dagen en het Laodiceaanse adventisme, want zij zijn het die de toename van kennis in 1989 begrijpen.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en die zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij begreep de zaak en had inzicht in het gezicht. Daniël 10:1.

Vers één is het begin van het visioen dat bij de rivier de Hiddekel werd gegeven en dat eindigt in hoofdstuk twaalf. Dáár vinden wij de ontzegeling van het boek Daniël ten tijde van het einde, zodat de voorstelling van Daniël als iemand die zowel de „zaak” als het „visioen” begrijpt, verbonden is met hen die verstaan en die worden aangeduid als de „wijzen”, in tegenstelling tot hen die niet verstaan en worden aangeduid als „godelozen”. In vers tien van hoofdstuk twaalf wordt het onderscheid tussen de twee groepen voorgesteld.

Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de godelozen zullen goddeloos handelen; en niemand van de godelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:10.

De „wijzen” verstaan, en de godelozen verstaan niet, en het woord dat vertaald is als „verstaan” is hetzelfde woord dat wij hebben vastgesteld in vers drieëntwintig van hoofdstuk negen. Het is het Hebreeuwse woord „biyn”, dat betekent: in de geest scheiding aanbrengen. De godelozen verstaan de toename van kennis niet, want zij zijn niet bereid in hun denken de scheiding aan te brengen tussen de twee gezichten, die de waarheden zijn waarvan Beltesazar in vers één wordt aangeduid als iemand die ze verstaat, wanneer hij als Beltesazar in plaats van als Daniël wordt aangeduid. In vers één wordt hij aangeduid als Gods verbondsvolk van de laatste dagen, en hij wordt aangeduid als degenen die de twee gezichten verstaan, waartussen Gods volk in de geest onderscheid behoort te maken. Jezus illustreert het einde van een zaak met het begin van een zaak, en in hoofdstuk twaalf zijn de wijzen degenen die de profetie van tweeduizend driehonderd jaren verstaan, en haar rechtstreekse verhouding tot de „langste en laatste” tijdprofetie, namelijk de tweeduizend vijfhonderd en twintig jaren.

Wij zullen onze studie van Daniëls laatste visioen in het volgende artikel voortzetten.

Mijn volk wordt uitgeroeid bij gebrek aan kennis; omdat gij de kennis verworpen hebt, zal ook Ik u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester meer zult zijn; aangezien gij de wet van uw God vergeten hebt, zal ook Ik uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

Ook gij wordt, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom is ook in de Schrift vervat: Zie, Ik leg in Sion een uiterste hoeksteen, uitverkoren en kostbaar; en wie in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden. Voor u dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, En een steen des aanstoets en een rots der ergernis, namelijk voor hen die zich aan het woord stoten, ongehoorzaam zijnde; waartoe zij ook bestemd waren. Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; Gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds geen ontferming verkregen hadt, maar nu ontferming verkregen hebt. 1 Petrus 2:5–10.

En acht de lankmoedigheid van onze Heere voor zaligheid; gelijk ook onze geliefde broeder Paulus, naar de hem gegeven wijsheid, u geschreven heeft; gelijk ook in al zijn brieven, wanneer hij daarin over deze dingen spreekt; waarin sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerden en onstandvastigen verdraaien, gelijk zij ook de overige Schriften verdraaien, tot hun eigen verderf. Gij dan, geliefden, daar gij deze dingen tevoren weet, wees op uw hoede, opdat ook gij niet, meegesleept door de dwaling der goddelozen, afvalt van uw eigen standvastigheid. 2 Petrus 3:15–17.

Breng hun deze dingen in herinnering en bezweer hun voor de Heere, dat zij geen woordenstrijd voeren, die nergens toe dient, dan tot ondergang van hen die horen. Benaarstig u om uzelf beproefd voor God te stellen, als een arbeider die zich niet behoeft te schamen en die het woord der waarheid recht snijdt. Maar ontwijk het onheilige en ijdele gepraat; want het zal voortgaan tot meer goddeloosheid. 2 Timotheüs 2:14–16.